

Tarptautinio bestselerio
Kol dar neatšalo kava
autoriaus romanas

Kol dar neišaiškėjo tiesa

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

baltos lankos

Toshikazu Kawaguchi

Kol dar neišaiškėjo tiesa

romanas

Iš japonų kalbos vertė Jurgita Polonskaitė-Ignotienė

baltos lankos

Pirma istorija

Draugai

Gotaro Čiba dukrai melavo dvidešimt dvejus metus.

„Užvis sunkiausia nugyventi gyvenimą niekada nesumelavus“, – šitaip sako ir toks rašytojas Fiodoras Dostojevskis.

Bet juk meluojama įvairiais tikslais. Meluojame norėdami pasirodyti geri ir meluojame norėdami apgauti. Kartais melas sužeidžia žmogui širdį, o kartais – išgelbsti. Vis dėlto dažniausiai žmonės gailisi melavę.

Gotaro irgi buvo vienas iš jų. Jau gerą pusvalandį jis mindžikavo priešais kavinę, kurioje galima sugrįžti į praeitį, vis prisimindamas savo melą ir bambėdamas melavęs ne savo noru.

Toji kavinė buvo kelios minutės pėsčiomis nuo Džinbočio stoties. Siauro skersgatvio, užstatyto biurų pastatais, gale matėsi nedidukė jos iškaba su pavadinimu „Funiculi funicula“.

Ji buvo rūsyje, tad jeigu ne iškaba, tikriausiai niekas jos nė nepastebėtų.

Gotaro vis nulipdavo laiptais žemyn, sustodavo priešais medines duris, kažką pamurmėdavo sau po nosimi, nežymiai papurtydavo galvą, apsisukdavo ir vėl užlipdavo į viršų,

pakeliui stabtelėjęs pamąstyti. Ir taip vis iš naujo: nulipa, užlipa, vėl nulipa, vėl užlipa.

– O jeigu panerimautumėte viduje?

Staiga užkalbintas jis krūptelėjo ir atsisuko – priešais jį stovėjo smulkutė moteris. Vilkėjo baltais marškiniais, juoda liemene, ryšėjo somelję prijuostę. Gotaro bemat suprato, kad ji – šios kavinės darbuotoja.

– Mm, a...

Kol Gotaro galvojo, ką atsakyti, moteris pro jį nusileido laiptais žemyn.

Din dinnn...

Jai įėjus į vidų, teliko varpelio skimbtelėjimas.

Užėiti pasiūlė, bet ne primygtinai. Lyg būtų dvelktelėjęs gaivus vėjelis. Maža to, Gotaro pajuto kažį kokį keistą jausmą – tarsi kas būtų perskaitęs jo mintis.

Gotaro laipiojo laiptais aukštyn žemyn, nes nebuvo tikras, ar šioje kavinėje išties galima sugrįžti į praeitį. Jeigu gandai, kuriais pasidalino senas bičiulis, iš tiesų yra pramanas, jais patikėjęs ir čia atkeliavęs Gotaro tiesiog liks kvailio vietoje.

Net jeigu iš tiesų galima sugrįžti į praeitį, jis girdėjo, kad esama sudėtingų taisyklių. Pirmoji skamba taip:

Kad ir kaip stengtumeisi nukeliavęs į praeitį, dabarties nepakeisi.

Pirmą kartą išgirdęs šią taisyklę, Gotaro susimąstęs pakreipė galvą: „Ir vis tiek atsiranda žmonių, norinčių grįžti į praeitį?“

Ir štai dabar pats Gotaro to norėdamas stovi priešais kavinės duris.

Vis dėlto ką tik sutikta moteris tokios sumaišties Gotaro širdyje veikiausiai nepastebėjo. Antraip argi nebūtų tarusi: „Jūs tikriausiai pas mus? Užeikite.“

Bet moteris pasakė: „O jeigu panerimautumėte viduje?“ Vadinasi, į praeitį sugrįžti galima, bet ar to reikia, geriau pagalvoti užėjus į vidų. Gotaro svarstė, kaip ji suprato, kad jis į kavinę atėjo norėdamas sugrįžti į praeitį, ir pajuto užgimstant menkutę viltį. Moters lyg tarp kitko ištarti žodžiai padėjo Gotaro apsispręsti.

Ir štai Gotaro ištiesė ranką durų rankenos link ir stipriai truktelėjo kavinės duris.

Din dinnn...

Gotaro įžengė į kavinę, kur grįžtama į praeitį.

*

Gotaro Čiba buvo penkiasdešimt vienerių. Mokykloje ir universitete žaidė regbį, buvo tvirtai sudėtas, matyt, todėl net ir dabar vilkėjo trijų L dydžio kostiumą. Gyveno dviese su dukra Haruka – jai šiomet sukako dvidešimt treji. Haruką užaugino vienas, sakydamas, kad mama susirgo ir mirė, kai ji buvo visai

mažytė. Jos talkinamas Tokijuje, Hačiodžyje, turėjo nedidelę kavinukę „Pas Kamiją“.

Įėjęs pro didžiules net dviejų metrų aukščio medines duris pateko į savotišką prieškambarį. Priešais buvo tualetas, dešinėje centre matėsi arka, vedanti į kavinę.

Užėjęs vidun Gotaro susižvalgė su moterimi, sėdinčia už baro. Toji nieko nelaukusi darbuotojų kambarėlio link sušuko:

– Kadzu, mieloji, lankytojas!

Šalia moters sėdėjo pradinių klasių amžiaus berniukas, o prie tolimiausio staliuko – moteris, vilkinti balta trumparkanove suknele.

Ta moteris – baltos odos, beveik nepastebima – tyliai skaitė knygą.

– Padavėja ką tik grįžo nupirkusi produktų, tai jūs prisėskite va ten ir palaukite.

Nors ir nepažįstama, moteris Gotaro užkalbino itin draugiškai. Matyt, dažna šios kavinės viešnia. Gotaro jos žodžiams nesipriešino – pritariamai linktelėjo. Jam parūpo jos žvilgsnis, tarsis raginantis klausytis visko, ką ji pasakos apie šią kavinę, vis dėlto Gotaro apsimetė esąs abejingas, prisėdo prie staliuko arčiausiai durų ir ėmė žvalgytis aplinkui.

Ant sienų kabėjo didžiuliai lubas siekiantys antikvariniai laikrodžiai. Ant lubų kryžiuosį natūralaus medžio sijos ir lėtai sukosi medinis ventiliatorius. Šviesiai rusvos senoviško grubaus tinko sienos ilgainiui buvo apėjusios apnašomis ir smulkiomis dėmelėmis. Langų nebuvo, nes rūšys, vidų apšvietė tik ant lubų kabantis šviestuvas: aplinkui tvyrojo sepijos spalvos prieblanda.